

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Psicosis

El senyor Antoni Zabalza, sots-secretari d'Estat d'Hisenda, en el transcurs d'una intervenció seva al Senat (17-XI-92) digué textualment que "el govern té l'economia sota un control envejable". Ja era hora que una veu autoritzada provés d'injectar una mica d'optimisme a una ciutadania que es troba a freq de la desmoralització.

Llàstima que segurament a causa d'una inevitable passada de maroma, el senyor Zabalza afirmés, gairebé tot seguit, que "l'economia espanyola està millor que la d'altres països". Sí, és clar, sempre hi ha un pitjor... Però això, segons una dita popular molt acreditada, és un consol de baus.

El doctor Joan Corbella expressava fa poc, en un programa de TV, que patim una psicosis de crisi econòmica. Afegia que la psicosis comença quan ens allunyem de la situació real. Ho assegura un expert i cal creure'l. ¿Però quina és la situació real? Vivim en plena revolució generada pels mitjans informatius —que són molts, variats i poderosos— i cal convenir que ens aclaparen diàriament amb notícies d'imminents ensorrades de caixa, ens anuncien un futur negre i ens fan veure que el present és pitjor del que ens pensem.

Ens acaben de fer saber que el consum ha disminuït d'una manera notable, i ens ho diuen amb un aire sorprenentment tètric. Tindrem feina per decidir de quina banda engaltem la psicosis, perquè ¿no ens havien dit els experts en temes econòmics que el remei als mals que ens amenacen consistia a consumir menys i a produir més? Resulta que el primer dels requisits miraculosos ja funciona, de grat o per força. L'altre, produir més, es presenta problemàtic. Cada dia hi ha més parats i ai-

xí, amb dèficit de braços, es veu difícil que la feina feta augmenti. D'altra banda, no crec que, per ara, la cibernètica ens ajudi a tancar forats.

O sigui que topem amb una contradicció d'envergadura. Però no és pas l'única: fa cosa de no res que ens deien a totes hores que la divisa espanyola tenia una apreciació massa elevada i els entesos propugnaven, com a mesura salvadora, que la pesseta fos devaluada. Alhora, es planyien de la feblesa del dòlar —no sé ben bé per què— i segons ells, en lligar una

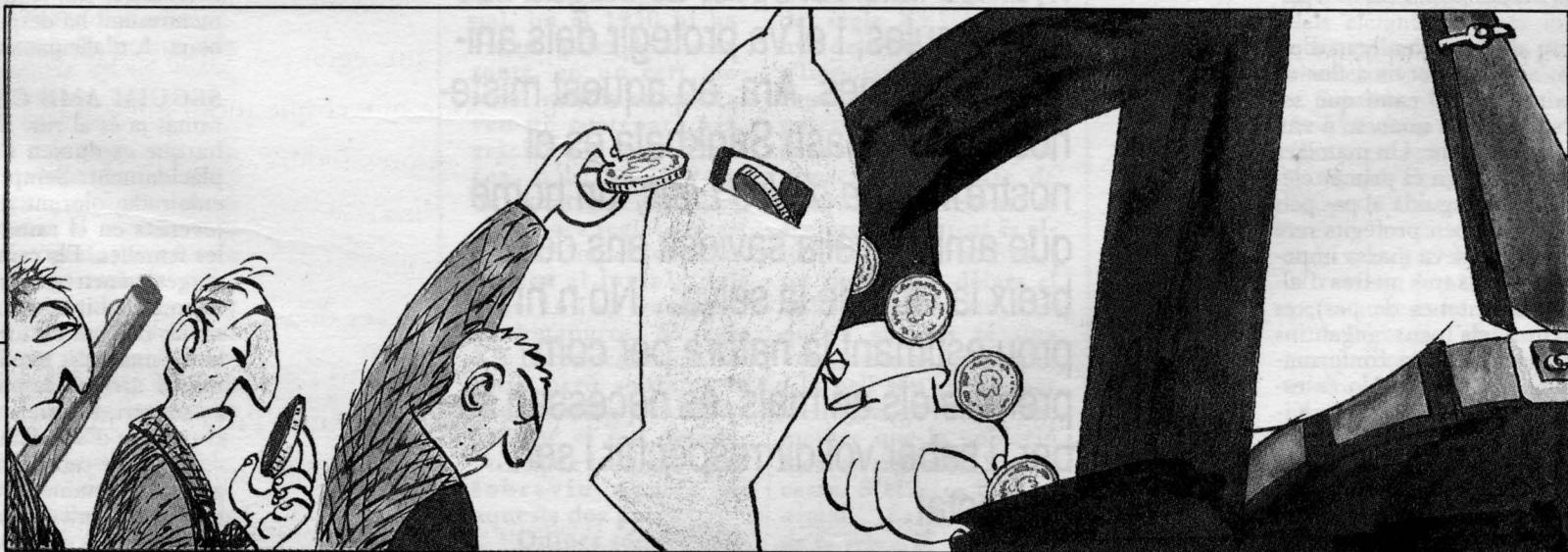
cosa amb l'altra, se'n desprenia l'explicació de les nostres desgràcies.

Però es podria dir que ens gronxaven la psicosis, ja que ara que la pesseta baixa i el dòlar puja ens vaticinen temps encara pitjors. Per a augmentar la desolació comptable col·lectiva, el govern espanyol discrepa de les previsions de futur del governador del Banc d'Espanya, el qual estima que el PIB creixerà (en 1992) en un 1,3%. En canvi, els economistes lligats a la disciplina oficial asseguren que la creixença serà d'un 1,5%. Sembla una cosa de no res, oi? Doncs el ministre d'Infraestructures opina que les dades de comptabilitat del Banc d'Espanya són "poc fiables".

Com a contrapunt d'aquesta pugna de poders econòmics, el senyor Luis Ángel Rojo ha fet públic que l'entitat que dirigeix (precisament el Banc d'Espanya) guanyarà, aquest any, 625.000 milions de pessetes.

Enmig d'aquest desori (que només deu semblar-ho als qui no hi entenem), el ministre d'Economia i el director del Banc coincideixen en assegurar que la moderació salarial serà determinant per a un comportament positiu de l'economia espanyola durant l'any proper. Que ja és pega!

Pere Calders

ESPINOSA